

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Рж г 153/21
30.6.2021. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, судија Весна Станковић, као судија појединац, у поступку предлагача АА из ..., ..., у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 П – 130/21 од 12.4.2021. године, дана 30.6.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Београду Р4 П – 130/21 од 12.4.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 П – 130/21 од 12.4.2021. године одбијен је као неоснован приговор предлагача поднет ради убрзања поступка у предмету Вишег суда у Београду Гж – 12806/19.

Против наведене одлуке предлагач је благовремено изјавио жалбу којом је исту побијао из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 ЗПП.

Сходно члану 16 став 4 у вези са ставом 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, о изјављеном редовном правном леку одлучивао је судија одређен годишњим распоредом послова у Апелационом суду у Београду.

Разматрајући наведену жалбу сагласно овлашћењима предвиђеним чланом 386 у вези са чланом 402 ЗПП (“Службени гласник РС”, број 72/11 са изменама и допунама), који се примењује на основу одредбе члана 30 став 2 Закона о ванпарничном поступку у вези са чланом 20 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року, Апелациони суд је оценио да жалба није основана.

У поступку доношења првостепеног решења нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1 – 3, 5, 7 и 9 ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Из образложења ожалбеног решења и стања у списима следи да је поступајући сходно члану 8 Закона о заштити права на суђење у разумном року, по увиду у електронске уписнике Вишег суда у Београду, утврђено да је предлагач у својству тужиоца дана 25.9.2014. године Првом основном суду у Београду поднео тужбу против тужене Републике Србије – Министарства одбране – Војне установе за одржавање зграда и станова Београд, да је главна расправа у том поступку окончана доношењем пресуде П – 4696/17 од 20.12.2018. године и да је по тужиочевој жалби предмет Вишем суду у Београду достављен дана 21.10.2019. године. Полазећи од изложених околности, те од чињенице да до подношења приговора другостепени поступак пред Вишим судом у Београду у предмету Гж – 12806/19 није био окончан, првостепени суд је приговор предлагача као неоснован одбио. Своје становиште образложио је указивањем да поступак у поменутом другостепеном предмету по својој природи не сматра хитним (тужба је поднета ради дуга), сагласно чему у смислу члана 1 став 2 и члана 4 Закона о заштити права на суђење у разумном року приговор не може основан, јер је чланом 383 став 2 ЗПП предвиђено деветомесечно трајање другостепеног поступка инструкционе природе, из ког разлога његово прекорачење не доводи до аутоматског утврђивања повреде права на суђење у разумном року.

Образлажући своје схватање првостепени суд је указао на устаљену праксу Европског суда за људска права, прихваћену од стране судова у Републици Србији, према којој се суђењем у разумном року сматра трајање поступка до три године у првом степену, до пет година у две инстанце и до шест година уколико има места тростепеном одлучивању. У вези са поменутиим временским трајањем поступка сагледавају се и околности конкретног случаја, природа спора и његов значај за странку која има право да надлежни суд у разумном року одлучи о њеном праву и да отклони неизвесност њеног правног положаја, па је имајући све то у виду сходно члану 8 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року првостепени суд донео одлуку о одбијању поднетог приговора као неоснованог.

По пријему првостепеног решења дана 4.6.2021. године предлагач је сходно члану 15 став 2 Закона о заштити права на суђење у разумном року у вези са чланом 103 став 4 и чланом 104 став 2 ЗПП против истог благовремено изјавио жалбу, коју Апелациони суд сматра неоснованом имајући у виду да је побијана одлука заснована на правилно и потпуно утврђеном чињеничном стању и детаљно је образложена у вези са важећим материјалним правом, тако да другостепени суд дате разлоге у целисти прихвата и сходно члану 396 став 2 ЗПП на исте упућује.

Жалбом поднетом против првостепеног решења предлагач се позива на одредбу члана 383 став 2 ЗПП и истрајава на тези да се стриктном применом исте, право странке на суђење у разумном року има сматрати повређеним уколико одлука по жалби није донета у року од девет месеци од пријема списа у другостепени суд.

Чланом 6 став 1 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода прописано је да током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, свако има право на правичну јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона. Пресуда се мора изрећи јавно, али се штампа и јавност могу искључити са целог или са

дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака или у мери која је, по мишљењу суда, неопходно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде. У примени наведене Конвенције Европски суд за људска права, који је сходно члану 19 Конвенције основан како би се обезбедило поштовање обавеза из Конвенције и протокола уз исту прихваћених од Високих страна уговорница, у својој пракси изложио је мишљење о трогодишњем трајању првостепеног поступка, петогодишњем трајању поступка у две инстанце и шестогодишњем трајању поступка у случају тростепеног поступања, што имајући у виду изложени првостепени и другостепени поступак у овој правној ствари, искључује могућност усвајања приговора поднетог ради утврђивања повреде права на суђење у разумном року у предмету Вишег суда у Београду Гж – 12806/19.

Приликом доношења своје одлуке Апелациони суд је имао у виду жалбене наводе да је приговор од 15.3.2021. године Вишем суду у Београду поднет због неоправдано дугог трајања поступка у предмету Првог основног суда у Београду П – 4696/17, али се садржином тог иницијалног акта указује и на повреду права на суђење у разумном року у “запуштеном правном спору Гж – 12806/19”, сагласно чему је Виши суд у Београду истакнути приговор ценио у вези са тим другостепеним поступком. Осим тога, како се чланом 7 став 1 Закона о заштити права на суђење у разумном року приговор подноси суду који води поступак, у случају да се предметни приговор поднет дана 15.3.2021. године односио искључиво на поступак вођен код Првог основног суда у Београду, Виши суд у Београду не би био стварно надлежан да о истом одлучује.

Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образложе јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења, сагласно чему је сходно члану 401 став 1 тачка 2 ЗПП одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Како предлагачева жалба није усвојена, то је сходно члану 165 став 1 ЗПП као неоснован одбијен и његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Судија

Весна Станковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић